

48- CHUYỆN CON CỦA TRƯỞNG GIẢ LÀM THUÊ THIẾT HỘI ĐƯỢC HIỆN BẢO

Ngày xưa lúc Phật còn tại thế, có một người con của trưởng giả, cha mẹ mất sớm, cô đơn nghèo khổ, lang thang kiếm sống bằng nghề làm thuê, nghe có người nói: “Trên cõi trời Đao-lợi hết sức sung sướng.” Lại nghe người ta nói: “Cúng dường cho Phật và Tăng được sinh lên cõi đó.” Anh ta liền hỏi một người khác:

– Phải dùng bao nhiêu tài vật mới có thể cúng dường cho Phật và chúng Tăng được?

Bấy giờ người ấy nói:

– Phải dùng ba mươi lượng vàng mới có thể thiết hội cúng dường được.

Khi ấy anh ra chợ để xin làm mướn. Ở gần bên chợ có một trưởng giả rất giàu có, anh đến đó xin làm mướn. Trưởng giả hỏi:

– Nay người có thể làm được những việc gì?

Đáp:

– Việc gì tôi cũng làm được. Tôi xin làm công cho ông ba năm.

Hỏi:

– Người muốn lấy bao nhiêu tiền?

Đáp:

– Tôi muốn ba mươi lượng vàng.

Trưởng giả nghe anh này việc gì cũng làm được liền mướn anh làm việc. Anh vốn là người đoan chính, ngay thẳng, nên ông giao cho bày bán các thứ vàng bạc, đồng, thiết, anh bán được lời gấp bội bình thường. Ngày tháng đã đủ, nên trưởng giả đã giao cho anh số vàng trên.

Trưởng giả hỏi:

– Nay người được vàng, vậy dùng làm việc gì?

Đáp:

– Tôi muốn cúng dường cho Phật và Tăng.

Trưởng giả nói:

– Nay ta sẽ phụ giúp người, trợ cấp cho người các thứ bồn đựng, gạo, bột mì làm đồ ăn. Người chỉ thỉnh Đức Phật và chúng Tăng thôi.

Anh liền đến phòng Tăng thỉnh Đức Phật và chư Tăng. Đức Phật bảo chúng Tăng đều nhận lời thỉnh cầu của anh. Đức Phật ở ngay phòng của Ngài, còn chúng Tăng đều nhận lời mời của anh. Hôm đó đúng ngày tiết nhật, mọi người đều mang dâng các thứ đồ ăn uống đến chỗ chúng Tăng. Chúng Tăng đã ăn no, vì vậy lúc đến nhà của trưởng giả, khi anh tự mình sốt cơm, vị Thượng tọa nói:

– Sốt ít thôi.

Mọi người cũng đều thứ lớp nói: “Sốt ít thôi”. Ăn xong các ngài ra về.

Bấy giờ anh khóc lóc áo não than thở:

– Ba năm cay đắng để cúng được bữa cơm này, những mong chúng Tăng thọ thực. Ta mong cầu được sinh lên trời, như vậy chắc là không được sinh. Anh đi đến một bên Đức Phật bạch:

– Bạch Thế Tôn, chúng Tăng không ăn đồ ẩm thực của con cúng dường. Như vậy sự nguyện cầu của con chắc chắn không thành tựu.

Đức Phật hỏi:

–Có ăn chút ít chứ?

Thưa:

–Tất cả chúng Tăng đều ăn rất ít.

Đức Phật nói:

–Giả sử chúng Tăng không ăn gì cả, thì nguyện của người cũng thành tựu, huống chi có thọ thực chút ít mà sao lại không thành?

Đồng tử vui mừng trở lại chỗ dọn ẩm thực. Bấy giờ chúng Tăng đã thọ thực xong liền trở về. Khi ấy có năm trăm khách buôn, đi biển về, vào thành tìm kiếm thức ăn. Lúc ấy gặp buổi đói kém, chẳng ai cho ăn. Có người nói:

–Con của vị trưởng giả kia hôm nay mở hội, chắc chắn có đồ ẩm thực.

Bấy giờ anh nghe nói có các khách buôn, liền hoan hỷ mời họ ăn. Năm trăm khách buôn đều được ăn uống no nê, tất cả những người đi theo đều cũng được no đủ. Người khách buôn cuối cùng cưỡi một viên ngọc trị giá một vạn lượng vàng, người trưởng đoàn cưỡi một viên ngọc trị giá mười vạn lượng vàng cho chàng. Năm trăm khách buôn, người thì cho chàng một viên ngọc, người thì cho một cái bồn đồng. Nhưng chàng đều không dám nhận, chàng chạy đến hỏi Đức Phật. Đức Phật bảo:

–Đó là quả báo tạm thời, hãy nhận đi sẽ hết khổ, về sau chắc chắn sẽ sinh lên trời, đừng nên sợ hãi.

Vị trưởng giả chủ nhân vốn không có con trai, chỉ có một người con gái liền gả cho đồng tử. Nhờ vậy gia nghiệp của chàng trở nên giàu có vô cùng.

Trong thành Xá-vệ, vị trưởng giả giàu có hạng nhất mạng chung. Vua Ba-tư-nặc nghe chàng thông minh, trí thức cho nên đem tất cả gia nghiệp của ông ta ban cho chàng. Quả báo tạm thời là như vậy, còn quả báo thực thụ thì sau này.

M